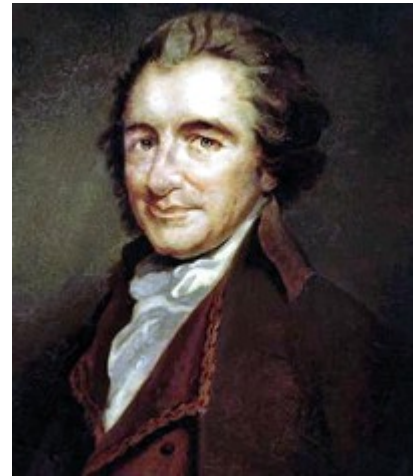

Μωυσής και Πεντάτευχος (Τόμας Πέιν)

«Για να διαβάσουμε τη Βίβλο χωρίς φρίκη, πρέπει να απομακρύνουμε κάθε τι τρυφερό, συμπαθές και καλό από την ανθρώπινη καρδιά».

Συχνά λέγεται, πως οτιδήποτε μπορεί να αποδειχθεί με βάση τη Βίβλο*. Αλλά πριν παραδεχτούμε πως οτιδήποτε μπορεί να αποδειχθεί με βάση τη Βίβλο, πρέπει να αποδείξουμε ότι η ίδια η Βίβλος είναι αληθινή, γιατί αν η Βίβλος δεν είναι αληθινή ή αμφιβόλου καταγωγής τότε δεν έχει αξία και δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως απόδειξη του οτιδήποτε.

[* **Διευκρίνιση:** Ο Πέιν, όταν αναφέρεται στη Βίβλο, εννοεί κατά κανόνα την Παλαιά Διαθήκη.]

Αποτελεί πρακτική των χριστιανών σχολιαστών της Βίβλου και όλων των χριστιανών ιερέων και ιεροκηρύκων, να επιβάλλουν τη Βίβλο στον κόσμο σαν ένα σύνολο αλήθειας και σαν το λόγο του Θεού. Έχουν αντιδικήσει, λογομαχήσει και αφορίσει ο ένας τον άλλο για τα υποτιθέμενα νοήματα συγκεκριμένων τμημάτων και χωρίων· ο ένας λέει και επιμένει ότι χωρίο σημαίνει “άλφα”, ένας άλλος ότι σημαίνει το αντίθετο, ένας τρίτος ότι δεν σημαίνει τίποτα από τα δύο, αλλά κάτι τελείως διαφορετικό και αυτό αυτοί το ονομάζουν “κατανόηση της Βίβλου”.

Τώρα, αντί να ξοδέψω τον χρόνο τους και να τους εμπλέξω σε ένθερμες και δύστροπες συζητήσεις σχετικά με δογματικά σημεία που αντλούνται από τη Βίβλο, αυτοί οι άνθρωποι θα έπρεπε να ξέρουν, και αν δεν το ξέρουν θα ήταν αγενές εκ μέρους μου να μην τους ενημερώσω, αν η Βίβλος είναι αρκετά αξιόπιστη ως λόγος του Θεού ή όχι.

Υπάρχουν κάποια πράγματα στο βιβλίο αυτό, που λέγεται ότι έγιναν με ρητές εντολές του Θεού, που είναι τόσο σοκαριστικά για την ανθρωπότητα και για την

ίδια την ιδέα της ηθικής δικαιοσύνης, όπως οι πράξεις του Ροβεσπιέρου στη Γαλλία, όπως οι πράξεις της αγγλικής κυβέρνησης στις Ανατολικές Ινδίες ή όπως οι πράξεις οποιουδήποτε σύγχρονου δολοφόνου .

Όταν διαβάζουμε στα βιβλία που αποδίδονται στον Μωυσή, τον Ιησού του Ναυή κ.λπ., ότι οι Ισραηλίτες επιτέθηκαν κρυφά σε ολόκληρα έθνη ανθρώπων που, όπως δείχνει η ιστορία, δεν τους είχαν βλάβει καθόλου και τους κατακρεούργησαν, ότι δεν λυπήθηκαν ούτε γέρους, ούτε βρέφη, ότι κατέστρεψαν ολοκληρωτικά άνδρες και γυναικόπαιδα, ότι δεν αφήσανε ούτε ψυχή ζώσα, εκφράσεις που επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά στα βιβλία αυτά, εξυμνώντας την αγριότητα, είμαστε σίγουροι ότι αυτά είναι γεγονότα; Είμαστε σίγουροι ότι ο Δημιουργός του ανθρώπου ζήτησε να γίνουν αυτά τα πράγματα; Είμαστε σίγουροι ότι τα βιβλία που τα γράφουν αυτά γραφτήκανε μετά από δική του παραγγελία;

Δεν είναι η αρχαιότητα μιας ιστορίας που αποδεικνύει ότι είναι αληθινή· το αντίθετο μάλιστα. Είναι σύμπτωμα τού ότι είναι κατασκευασμένη, γιατί όσο πιο αρχαία παριστάνει ότι είναι μια ιστορία, τόσο πιο πολύ μοιάζει με μύθο. Οι απαρχές κάθε έθνους είναι θαμμένες κάτω από μια μυθική παράδοση και αυτή των Εβραίων είναι τόσο ύποπτη, όσο και όλες οι άλλες.

Το να λέγεται ότι αυτές οι πράξεις απαιτήθηκαν από τον Μεγαλοδύναμο, πράξεις που με οποιοδήποτε ηθικό μέτρο είναι εγκλήματα, όπως είναι κάθε δολοφονία, ειδικά βρεφών, είναι πολύ σοβαρό ζήτημα. Η Βίβλος μάς λέει ότι αυτές οι δολοφονίες έγιναν μετά από άμεση εντολή του Θεού. Για να πιστέψουμε, λοιπόν, ότι η Βίβλος είναι αληθινή πρέπει να εγκαταλείψουμε όλες τις πεποιθήσεις μας για την ηθική της θείας δικαιοσύνης· γιατί ποιον μπορεί να προσέβαλαν τα κλαίοντα και γελώντα βρέφη; Και για να διαβάσουμε τη Βίβλο χωρίς φρίκη, πρέπει να απομακρύνουμε κάθε τι τρυφερό, συμπαθές και καλό από την ανθρώπινη καρδιά. Μιλώντας για τον εαυτό μου, αν δεν είχα καμία άλλη απόδειξη ότι η Βίβλος είναι βιβλίο μύθων, τότε οι θυσίες που θα έπρεπε να κάνω για να πιστέψω ότι είναι αληθινή θα αρκούσε για να πάρω την απόφασή μου.

Ξέρω μόνο ένα αρχαίο βιβλίο που είναι σχεδόν παγκοσμίως αποδεκτό και αυτό είναι τα “Στοιχεία” του Ευκλείδη. Και ο λόγος είναι, ότι τα περιεχόμενά του είναι οφθαλμοφανώς ορθά και η ορθότητά τους δεν εξαρτάται ούτε από τον συγγραφέα, ούτε από τον χρόνο που γράφτηκε, ούτε από τις συνθήκες υπό τις οποίες γράφτηκε. Τα περιεχόμενα του βιβλίου θα ήταν το ίδιο αξιόπιστα είτε είχαν γραφτεί από άλλο συγγραφέα, είτε το έργο ήταν ανώνυμο, είτε ο συγγραφέας

ήταν άγνωστος· κι αυτό γιατί η αξιοπιστία των περιεχομένων δεν έχει σχέση με την ταυτότητα του συγγραφέα.

Αλλά το ζήτημα είναι τελείως διαφορετικό όταν μιλάμε για βιβλία που αποδίδονται στον Μωυσή, τον Ιησού του Ναυή, το Σαμουήλ κ.λπ. Αυτά είναι βιβλία που καταθέτουν γεγονότα και αυτά που καταθέτουν δεν είναι φυσικά πιστευτά. Γι' αυτό, ολόκληρη η πίστη μας στην αυθεντικότητά των βιβλίων βασίζεται πρωτίστως στην βεβαιότητα ότι τα έγραψαν ο Μωυσής, ο Ιησούς του Ναυή και ο Σαμουήλ· δευτερευόντως στην αξιοπιστία που δίνουμε στην κατάθεσή τους. Μπορεί να πιστεύουμε το πρώτο, δηλαδή να είμαστε σίγουροι για την ταυτότητα του συγγραφέα, αλλά όχι την κατάθεσή τους, με την ίδια λογική με την οποία μπορεί να πιστεύουμε ότι κάποιος συγκεκριμένος κατέθεσε στοιχεία σε μία δίκη, αλλά μην πιστεύουμε τα ίδια τα στοιχεία. Αλλά αν ανακαλύπταμε ότι τα βιβλία που αποδίδονται στον Μωυσή, τον Ιησού του Ναυή και το Σαμουήλ δεν γραφτήκανε από αυτούς, τότε τόσο η αυθεντικότητα, όσο και η αξιοπιστία θα εξαφανιζόντουσαν με μιας, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει μια πλαστογραφημένη ή κατασκευασμένη κατάθεση. Ούτε μπορεί να υπάρξει μια ανώνυμη κατάθεση, ειδικά για γεγονότα απίστευτα, όπως το να μιλά κανείς πρόσωπο με πρόσωπο με τον Θεό, ή ότι ο ήλιος και το φεγγάρι μένουν ακίνητα κατ' εντολή ενός ανθρώπου.

Τα περισσότερα αρχαία βιβλία ήταν έργα ιδιοφυών ανθρώπων, όπως τα έργα που αποδίδονται στον Όμηρο, τον Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη, τον Δημοσθένη, τον Κικέρωνα κ.λπ. Και εδώ πάλι η ταυτότητα του συγγραφέα δεν έχει σχέση με την αξία του έργου, γιατί τα έργα μιας ιδιοφυίας έχουν την ίδια αξία ακόμα και αν είναι ανώνυμα. Κανείς δεν πιστεύει ότι η ιστορία του Τρωικού Πολέμου, όπως τη διηγείται ο Όμηρος, είναι αληθινή, γιατί τον ποιητή θαυμάζουμε και η αξία του ποιήματος παραμένει αν και η ιστορία είναι φανταστική.

Αλλά, αν αμφισβητήσουμε τα γεγονότα που διηγούνται οι βιβλικοί συγγραφείς (ο Μωυσής για παράδειγμα), όπως αμφισβητούμε την διήγηση του Ομήρου, τότε δεν μένει τίποτε από τον Μωυσή, παρά ένας απατεώνας. Τους αρχαίους ιστορικούς, από τον Ηρόδοτο μέχρι τον Τάκιτο, τους θεωρούμε αξιόπιστους όσο μας διηγούνται δυνατά και πιστευτά πράγματα, και μέχρι εκεί· διαφορετικά θα έπρεπε να πιστέψουμε και τα δύο θαύματα που ο Τάκιτος μας διηγείται ότι έκανε ο Βεσπασιανός, ότι θεράπευσε έναν χωλό και έναν τυφλό, όπως ακριβώς έκανε ο Χριστός και μας διηγούνται οι ιστορικοί του. Θα έπρεπε να πιστέψουμε και τα θαύματα που μας διηγείται ο Ιώσηπος, ότι η Θάλασσα της Παμφιλίας άνοιξε στα δύο για να περάσει ο Αλέξανδρος και οι στρατιές του, όπως έγινε και με την

Ερυθρά Θάλασσα. Αυτά είναι τόσο καλά αποδεδειγμένα, όσο και τα θαύματα της Βίβλου, ωστόσο δεν τα πιστεύουμε. Συνεπώς οι αποδείξεις που χρειάζονται για να πιστέψουμε τα αδύνατα, είτε στη Βίβλο, είτε αλλού, είναι περισσότερες από εκείνες που χρειάζεται για να πιστέψουμε κάτι πιθανό και δυνατό. Άρα, οι υποστηρικτές της Βίβλου δεν δικαιούνται να λένε ότι πιστεύουμε τη Βίβλο για τον ίδιο λόγο που πιστεύουμε και τα άλλα αρχαία συγγράμματα, αφού σε αυτά τα συγγράμματα πιστεύουμε αυτά που είναι δυνατά, πιθανά ή προφανή, όπως στην περίπτωση του Ευκλείδη ή τα θαυμάζουμε επειδή είναι περίτεχνα, όπως στην περίπτωση του Ομήρου ή τα εγκρίνουμε επειδή είναι σοβαρά, όπως στην περίπτωση του Πλάτωνα ή συνετά, όπως στην περίπτωση του Αριστοτέλη.

Σε σχέση με την εξέταση της αυθεντικότητας της Βίβλου και με αυτά τα βιβλία που ονομάζονται ως “Πεντάτευχος του Μωυσή”· τη Γένεση, την Έξοδο, το Λευιτικό, τους Αριθμούς και το Δευτερονόμιο, ο σκοπός μου είναι να αποδείξω ότι τα βιβλία αυτά είναι κίβδηλα και ότι ο Μωυσής δεν είναι ο συγγραφέας τους· και επιπλέον ότι δε γραφτήκανε την εποχή του Μωυσή, αλλά αρκετές εκατοντάδες χρόνια αργότερα. Θα προσπαθήσω να αποδείξω επίσης, ότι η Πεντάτευχος δεν είναι παρά μια προσπάθεια καταγραφής του βίου του Μωυσή, της περιόδου κατά την οποία έζησε και της περιόδου που προηγήθηκε, γραμμένη από αδαείς και ηλίθιους συγγραφείς αρκετές εκατοντάδες χρόνια μετά το θάνατό του, όπως και τώρα άνθρωποι γράφουν ιστορίες για πράγματα που έγιναν ή υποτίθεται ότι έγιναν αρκετές εκατοντάδες ή χιλιάδες χρόνια πριν.

Τα στοιχεία που θα παρουσιάσω είναι από τα ίδια τα βιβλία και θα περιοριστώ σ’ αυτά μόνο. Αν αναφερόμουν σε στοιχεία αρχαίων συγγραφέων, αυτών που οι υποστηρικτές της Βίβλου ονομάζουν “ανίερους”, θα υπονόμω την αξιοπιστία τους, όπως και εγώ υπονομεύω τη δική τους. Γι’ αυτό θα τους αντιμετωπίσω με το ίδιο τους το όπλο: Τη Βίβλο.

Κατ’ αρχάς, δεν υπάρχουν απόλυτες αποδείξεις ότι ο Μωυσής είναι ο συγγραφέας των βιβλίων αυτών· το ότι είναι ο συγγραφέας είναι μια αβάσιμη άποψη που κανείς δεν ξέρει πώς ξεκίνησε. Το ύφος με το οποίο είναι γραμμένα τα βιβλία δεν αφήνουν περιθώρια για να πιστέψει κανείς ή ακόμα και να υποθέσει ότι γράφτηκαν από τον Μωυσή. Η Έξοδος, το Λευιτικό και οι Αριθμοί (γιατί όλα τα γεγονότα της Γένεσης έγιναν πριν τον καιρό του Μωυσή και ο ίδιος δεν αναφέρεται ούτε πλαγίως εκεί μέσα) και τα τρία είναι γραμμένα στο τρίτο πρόσωπο· πάντα “ο Κύριος είπε στον Μωυσή” και “ο Μωυσής είπε στον Κύριο” ή “ο Μωυσής είπε στον λαό” και “ο λαός είπε στον Μωυσή” και αυτό είναι το ύφος με το οποίο ένας

ιστορικός γράφει για τις πράξεις ενός ιστορικού προσώπου. Μπορεί να πει κάποιος ότι ένας άνθρωπος μπορεί να μιλήσει για τον εαυτό του στο τρίτο πρόσωπο, άρα μπορεί να υποτεθεί ότι είναι ο Μωυσής που τα έγραψε, αλλά οι υποθέσεις δεν αποδεικνύουν τίποτα. Και αν οι υποστηρικτές της υπόθεσης ότι ο Μωυσής έγραψε τα βιβλία αυτά δεν έχουν κάτι άλλο για ενισχύσουν την άποψή τους, καλύτερα να σιωπάσουν.

Αλλά ακόμα κι αν δεχθούμε ότι ο Μωυσής έχει το γραμματικό δικαίωμα να μιλάει για τον εαυτό του στο τρίτο πρόσωπο, όπως οποιοσδήποτε έχει το δικαίωμα αυτό, τότε και πάλι δεν μπορούμε να δεχθούμε ότι είναι ο Μωυσής που μιλάει στο βιβλίο αυτό, χωρίς ο Μωυσής να καταλήξει να φαίνεται γελοίος και παράλογος. Για παράδειγμα, στους Αριθμούς (12: 3): *“καὶ ὁ ἄνθρωπος Μωυσῆς πραῦς σφόδρα παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὄντας ἐπὶ τῆς γῆς”*. Αν έγραψε ο Μωυσής κάτι τέτοιο για τον εαυτό του, αντί να ήταν ο πιο πράος άνθρωπος θα ήταν ο πιο ματαιόδοξος και ξιπασμένος λιμοκοντόρος. Τώρα, οι υποστηρικτές αυτών των βιβλίων μπορούν να διαλέξουν με ποια πλευρά θέλουν να είναι. Αν ο Μωυσής δεν ήταν ο συγγραφέας, τότε τα βιβλία στερούνται αξιοπιστίας, αν ήταν ο συγγραφέας, τότε ως συγγραφέας δεν είναι αξιόπιστος, αφού το να κομπάζεις ότι είναι πράος είναι το αντίθετο της πραότητας και είναι ψεύδος.

Στο Δευτερονόμιο, το ύφος και ο τρόπος γραφής δείχνει πιο έκδηλα από τα προηγούμενα βιβλία ότι ο Μωυσής δεν είναι ο συγγραφέας. Το ύφος εδώ είναι δραματικό. Ο συγγραφέας ανοίγει το θέμα με μια εισαγωγική διατριβή και μετά παρουσιάζει τον Μωυσή να μιλάει. Αφού ο Μωυσής τελειώσει τον στομφώδη λόγο του, ο συγγραφέας συνεχίζει τη δική του διήγηση μέχρι να ξαναφέρει τον Μωυσή στο προσκήνιο και στο τέλος κλείνει το βιβλίο με τον θάνατο, την ταφή και τον χαρακτήρα του Μωυσή.

Αυτή η εναλλαγή ομιλητών, συμβαίνει στο βιβλίο τέσσερις φορές: Από το 1: 1, ως το 1: 5, μιλάει ο συγγραφέας, μετά εισάγει τον Μωυσή καθώς δημαγωγεί μέχρι το 4: 40. Εδώ ο συγγραφέας εγκαταλείπει τον Μωυσή και μιλάει ιστορικά για το τι έγινε ως αποτέλεσμα αυτών που είπε ο Μωυσής όσο ζούσε και τα οποία γεγονότα ο συγγραφέας απαριθμεί.

Ο συγγραφέας συνεχίζει στο 5: 1, για να πει μόνο ότι ο Μωυσής κάλεσε τον λαό του Ισραήλ και μετά ξαναφέρει στο προσκήνιο τον Μωυσή, όπως και πριν και τον βάζει να μιλάει μέχρι το τέλος του 26ου κεφαλαίου. Το ίδιο κάνει και στην αρχή του 27ου κεφαλαίου και συνεχίζει με τον Μωυσή να μιλάει μέχρι το τέλος του

28ου. Στο 29ο κεφάλαιο ο συγγραφέας μιλάει ο ίδιος για ενάμιση στίχο, οπότε εισάγει πάλι τον Μωυσή για τελευταία φορά μέχρι το τέλος του 33ου κεφαλαίου.

Αφού ο συγγραφέας τελειώνει με τα λόγια του Μωυσή, έρχεται στο προσκήνιο και μιλάει σε ολόκληρο το τελευταίο κεφάλαιο. Ξεκινάει λέγοντας στον αναγνώστη ότι ο Μωυσής ανέβηκε στην κορυφή Φασγά (του όρους Ναβαύ), ότι είδε από εκεί τη γη που είχε υποσχεθεί ο Θεός στον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ (όπως λέει ο συγγραφέας). Μετά λέει ότι ο Μωυσής πέθανε στη γη του Μωάβ και θάφτηκε σε μια κοιλάδα στη γη του Μωάβ, αλλά κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται ο τάφος του σήμερα, όταν ο συγγραφέας έγραφε το Δευτερονόμιο δηλαδή. Ο συγγραφέας μετά μας λέει ότι ο Μωυσής ήταν 110 ετών όταν πέθανε, ότι η όρασή του δεν αμβλύνθηκε ποτέ και ούτε μειώθηκε η σωματική του δύναμη. Ολοκληρώνει λέγοντας, ότι από τότε δεν υπήρξε ξανά προφήτης σαν τον Μωυσή που, όπως μας λέει ο ανώνυμος συγγραφέας, είδε τον Θεό κατά πρόσωπο.

Έχοντας δείξει λοιπόν, από τα στοιχεία που υπονοούνται από το κείμενο, ότι ο Μωυσής δεν ήταν ο συγγραφέας των βιβλίων αυτών, θα κάνω μερικές παρατηρήσεις για τις ασυνέπειες του συγγραφέα του βιβλίου του Δευτερονομίου για να δείξω με τα ιστορικά και χρονολογικά στοιχεία του βιβλίου, ότι ο Μωυσής δεν ήταν γιατί δεν μπορούσε να είναι ο συγγραφέας του, άρα δεν είναι αξιόπιστη η άποψη ότι οι απάνθρωποι και φριχτοί σφαγιασμοί ανδρών, γυναικών και παιδιών έγιναν, όπως περιγράφονται, κατ' εντολήν του Θεού. Είναι καθήκον κάθε αληθινού ντεϊστή* να δικαιώσει την ηθική δικαιοσύνη του Θεού από τις συκοφαντίες της Βίβλου.

[* **Διευκρίνιση:** Ο Πέιν ήταν ντεϊστής. Οι ντεϊστές, σε γενικές γραμμές, αποδέχονται την ύπαρξη ενός υπέρτατου όντος, δηλαδή ενός θεού, ο οποίος όμως δεν παρεμβαίνει στην ζωή των ανθρώπων και γενικότερα στην λειτουργία του σύμπαντος. Είναι εναντίον της οργανωμένης θρησκείας, απορρίπτουν τα θαύματα και δεν δέχονται έννοιες όπως αυτές της αποκάλυψης και της θεοπνευστίας. Θεωρούν ως θείο δώρο τη λογική.]

Ο συγγραφέας του Δευτερονομίου, όποιος και να ήταν, αφού πρόκειται για ανώνυμο έργο, όσον αφορά την περιγραφή του Μωυσή, δεν είναι μόνο αντιφατικός, αλλά και καθόλου ξεκάθαρος.

Αφού μας λέει ότι ο Μωυσής ανέβηκε στην κορυφή Φασγά (και η διήγηση δεν αναφέρει αν κατέβηκε ποτέ), μας λέει ότι ο Μωυσής πέθανε στη Μωάβ και ότι τον έθαψε σε μια κοιλάδα εκεί. Δεν αναφέρεται όμως ποιος ήταν αυτός που τον έθαψε.* Αν ο συγγραφέας εννοεί ότι ο Θεός τον έθαψε, πώς το ξέρει ο συγγραφέας; Και γιατί θα έπρεπε να τον πιστέψουν οι αναγνώστες; Δεν ξέρουμε

ποιος ήταν ο συγγραφέας, γιατί δεν μας το λέει και σίγουρα ο Μωυσής δεν θα μπορούσε να μας πει πού θάφτηκε.

[* **Διευκρίνιση:** Ο Πείν αναφέρεται στην αγγλική μετάφραση του Κινγκ Τζέιμς, όπου χρησιμοποιείται το τρίτο ενικό πρόσωπο ("And he buried him..."). Στην ελληνική μετάφραση των Εβδομήκοντα, χρησιμοποιείται το τρίτο πληθυντικό πρόσωπο ("καὶ ἔθαψαν αὐτόν...").]

Ο συγγραφέας επίσης λέει ότι κανείς δεν ξέρει το μέρος της ταφής του μέχρι σήμερα, δηλαδή όταν έγραφε ο συγγραφέας. Τότε πώς ξέρει ότι θάφτηκε στη Μωάβ; Το ότι ο συγγραφέας ζούσε πολύ μετά τον καιρό του Μωυσή είναι προφανές από την έκφραση "*έως τῆς ἡμέρας ταύτης*", το οποίο σίγουρα υποδηλώνει ότι μεσολάβησε μεγάλο διάστημα, άρα σίγουρα δεν παρευρέθη στην κηδεία. Από την άλλη, είναι αδύνατον να τα λέει αυτά ο Μωυσής. Το να θεωρήσει κανείς τον Μωυσή ως ομιλητή εδώ, τον κάνει να μοιάζει με ένα παιδί που κρύβεται και φωνάζει "κανείς δεν μπορεί να με βρει". "Κανείς δεν μπορεί να βρει τον Μωυσή".

Ο συγγραφέας δεν μας λέει πουθενά, πώς βρήκε τα λόγια που έβαλε στο στόμα του Μωυσή, άρα έχουμε το δικαίωμα να υποθέσουμε ότι, είτε τα συνέθεσε μόνος του, είτε κατέγραψε μια προφορική παράδοση. Και οι δύο περιπτώσεις είναι το ίδιο πιθανές, αφού στο 5ο κεφάλαιο του Δευτερονομίου, παραθέτει μια λίστα εντολών, από τις οποίες η τέταρτη εντολή είναι διαφορετική από αυτήν από την τέταρτη εντολή στο 20ο κεφάλαιο της Εξόδου. Στην Έξοδο, η αιτία που μας δίνεται για την τήρηση της εβδόμης μέρας είναι (όπως λέει η εντολή) ότι ο Θεός έπλασε τον ουρανό και τη γη σε έξι μέρες και αναπαύθηκε την έβδομη. Στο Δευτερονόμιο επειδή ήταν η ημέρα που τα τέκνα του Ισραήλ εξήλθαν από την Αίγυπτο και γι' αυτό, λέει η εντολή, ο Κύριος ο Θεός προστάζει να τηρείται η ημέρα του Σαββάτου. Αυτή δεν κάνει καμμία αναφορά στη δημιουργία, η άλλη καμία για την έξοδο από την Αίγυπτο. Επίσης, δίδονται και πολλά πράγματα ως νόμοι του Μωυσή σ' αυτό το βιβλίο που δεν βρίσκονται σε άλλα βιβλία· ανάμεσα σ' αυτούς και οι απάνθρωποι νόμοι του Δευτερονομίου (21: 18-21), που εξουσιοδοτεί τους γονείς, τη μητέρα και τον πατέρα, να φέρουν οι ίδιοι τα παιδιά τους για λιθοβολισμό αν νομίζουν ότι είναι ξεροκέφαλα. Αλλά, οι ιερείς ήταν πάντα πρόθυμοι να κηρύξουν το Δευτερονόμιο, αφού το Δευτερονόμιο κηρύσσει τη δεκάτη. Και από αυτό το βιβλίο (25: 4) πήραν τη φράση "*Οὐ φιμώσεις βούν ἁλοώντα*", που εφήρμοσαν στη δεκάτη και μάλιστα για να μην την προσπεράσει κάποιος την τοποθέτησαν σαν τίτλο του κεφαλαίου, παρ' όλο που είναι ένας στίχος μικρότερος από δυο αράδες. Ουαί ιερείς! Που είστε πρόθυμοι να παρομοιαστείτε με βόδια για χάρη των χρημάτων. Αν και είναι αδύνατον να

Ξέρουμε ακριβώς ποια είναι η ταυτότητα του συγγραφέα του Δευτερονομίου, δεν είναι δύσκολο να εντοπίσουμε το επάγγελμά του. Ήταν ένας Εβραίος ιερέας που έζησε, όπως θα δείξω στη συνέχεια, τουλάχιστον 350 χρόνια μετά τον Μωυσή.

Θα μιλήσω τώρα για ιστορικά και χρονολογικά στοιχεία. Η χρονολογία που θα χρησιμοποιήσω είναι η βιβλική χρονολογία, γιατί δεν σκοπεύω να “βγω” από τη Βίβλο για να βρω στοιχεία, αλλά να αναγκάσω τη Βίβλο να αποδείξει ιστορικά και χρονολογικά, ότι ο Μωυσής δεν είναι ο συγγραφέας των βιβλίων που του αποδίδονται. Γι’ αυτό πρέπει να ενημερώσω τους αναγνώστες (για την περίπτωση που έστω και ένας δεν το γνωρίζει) ότι οι μεγαλύτερες εκδόσεις της Βίβλου και μερικές μικρότερες έχουν στο περιθώριο τυπωμένες μια σειρά χρονολογιών για να δείχνουν πόσο διήρκεσαν τα ιστορικά γεγονότα που περιγράφονται στη σελίδα ή τότε υποτίθεται ότι έγιναν προ Χριστού και συνεπώς δείχνουν και τη χρονική απόσταση του ενός γεγονότος από το άλλο.

Στη Γένεση, στο κεφάλαιο 14, περιγράφεται πώς ο Λωτ αιχμαλωτίστηκε σε μια μάχη μεταξύ τεσσάρων εναντίον πέντε βασιλέων και όταν ο Αβραάμ το πληροφορήθηκε αυτό αρμάτωσε όλη του την οικογένεια και πήγε να τον απελευθερώσει, καταδιώκοντάς τους μέχρι τη Δαν (στ. 14).

Για να δείξω τη σημασία τού ότι τους καταδίωξε μέχρι τη Δαν και πώς σχετίζεται με το θέμα, θα αναφέρω ένα παράδειγμα: Η πόλη που τώρα λέγεται Νέα Υόρκη, στην Αμερική, αρχικά λεγόταν Νέο Άμστερνταμ. Το Νέο Άμστερνταμ άλλαξε σε Νέα Υόρκη το 1664. Αν λοιπόν βρεθεί κάποιο κείμενο χωρίς ημερομηνία που αναφέρει το όνομα Νέα Υόρκη είναι σχεδόν βέβαιο ότι δεν θα μπορούσε να έχει γραφτεί πριν την αλλαγή του ονόματος, άρα όχι πριν το 1664, ή κατά τη διάρκεια του έτους.

Θα εφαρμόσω αυτήν τη λογική, για να δείξω ότι δεν υπήρχε μέρος που λεγόταν Δαν μέχρι και αρκετά χρόνια πριν τον θάνατο του Μωυσή και συνεπώς ο Μωυσής δεν μπορεί να έγραψε το βιβλίο της Γένεσης με την αναφορά της καταδίωξης μέχρι τη Δαν.

Το μέρος με το όνομα Δαν στη Βίβλο ήταν αρχικά πόλη Εθνικών με το όνομα Λαισά και όταν η φυλή του Δαν την κατέλαβε, άλλαξαν το όνομά της σε Δαν, σε ανάμνηση του Δαν, του πατριάρχη της φυλής και δισέγγονου του Αβραάμ.

Για να βρούμε αυτή την απόδειξη θα φύγουμε από τη Γένεση και θα πάμε στο βιβλίο των Κριτών (18: 27-29). Εκεί λέει:

καὶ οἱ υἱοὶ Δὰν ἔλαβον ὃ ἐποίησε Μιχαίας, καὶ τὸν ἱερέα, ὃς ἦν αὐτῷ, καὶ ἦλθον ἐπὶ Λαισά, ἐπὶ λαὸν ἡσυχάζοντα καὶ πεποιθότα ἐπ' ἐλπίδι καὶ ἐπάταξαν αὐτοὺς ἐν στόματι ρομφαίας καὶ τὴν πόλιν ἐνέπρησαν ἐν πυρί· καὶ οὐκ ἦν ὁ ρυόμενος, ὅτι μακρὰν ἐστὶν ἀπὸ Σιδωνίων, καὶ λόγος οὐκ ἔστιν αὐτοῖς μετὰ ἀνθρώπου, καὶ αὕτῃ ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ οἴκου Ραάβ. καὶ ὠκοδόμησαν τὴν πόλιν καὶ κατεσκήνωσαν ἐν αὐτῇ καὶ ἐκάλεσαν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Δὰν ἐν ὀνόματι Δὰν πατρὸς αὐτῶν, ὃς ἐτέχθη τῷ Ἰσραήλ· καὶ ἦν Οὐλαμαΐς ὄνομα τῆς πόλεως τὸ πρότερον.

Αυτή η διήγηση, της φυλής του Δαν να καταλαμβάνουν τη Λαισά και να της αλλάζουν το όνομα σε Δαν, συμβαίνει στο βιβλίο των Κριτών αμέσως μετά τον θάνατο του Σαμψών. Ο θάνατος του Σαμψών φέρεται να έγινε το 1120 π.Χ. και ότι ο Μωυσής πέθανε το 1451 π.Χ., άρα, σύμφωνα με την ιστορική αυτή τοποθέτηση, η τοποθεσία δεν ονομάστηκε “Δαν” παρά 331 χρόνια μετά το θάνατο του Μωυσή.

Υπάρχει μια σημαντική σύγχυση ανάμεσα στην ιστορική και χρονολογική διαρρύθμιση στο βιβλίο των Κριτών. Τα τελευταία πέντε κεφάλαια, όπως είναι στο βιβλίο, τα 17, 18, 19, 20, 21, χρονολογικά τοποθετούνται πριν από όλα τα προηγούμενα κεφάλαια· είναι δηλαδή, 28 χρόνια πριν το 16ο κεφάλαιο, 266 πριν το 15ο, 245 πριν το 13ο, 195 πριν το 9ο, 90 πριν το 4ο και 15 χρόνια πριν το 1ο κεφάλαιο. Αυτό δείχνει την ασταθή και μυθική διάσταση της Βίβλου. Σύμφωνα με αυτήν τη χρονολόγηση, η κατάληψη της Λαισά και η μετονομασία της σε Δαν γίνεται 20 χρόνια μετά τον θάνατο του Ιησού του Ναυή, τον διάδοχο του Μωυσή και με την προηγούμενη χρονολόγηση 306 χρόνια μετά το θάνατο του Ιησού του Ναυή και 331 χρόνια μετά τον θάνατο του Μωυσή. Και οι δύο περιπτώσεις αποκλείουν το να έγραψε τη Γένεση ο Μωυσής, άρα ο συγγραφέας της Γένεσης πρέπει να έζησε αφ’ ότου η Λαισά μετονομάστηκε σε Δαν και αφού ο συγγραφέας μας είναι άγνωστος, το βιβλίο της Γένεσης είναι ανώνυμο και στερείται αξιοπιστίας.

Αν αφαιρέσουμε από τη Γένεση την πεποίθηση ότι την έγραψε ο Μωυσής, πάνω στην οποία βασίζεται όλη αυτή η παράξενη άποψη ότι είναι λόγος του Θεού, η Γένεση δεν είναι παρά ένα ανώνυμο βιβλίο με ιστορίες, παραμύθια και παραδοσιακούς ή κατασκευασμένους παραλογισμούς ή και κατάφωρα ψέμματα. Η ιστορία της Εύας με το φίδι και του Νώε με την Κιβωτό, πέφτει στο ίδιο επίπεδο με τις “Χίλιες και μία νύχτες”, αλλά χωρίς να είναι διασκεδαστικές, και οι περιγραφές ανθρώπων που ζούσαν 800 και 900 χρόνια γίνονται τόσο φανταστικές,

όσο φανταστικοί ήταν και οι Γίγαντες της μυθολογίας.

Επιπλέον, αν ο χαρακτήρας του Μωυσή ήταν αυτός που περιγράφεται στη Βίβλο, ήταν ο πιο απεχθής που μπορεί να φανταστεί άνθρωπος. Αν οι περιγραφές είναι αληθινές, ήταν ένα κτήνος που πρώτα ξεκίνησε πολέμους και μετά τους συνέχισε με το πρόσχημα της θρησκείας και με αυτό το προσωπείο, ή αυτή την εμμονή, διέπραξε τις πιο απερίγραπτες ωμότητες που μπορούν να βρεθούν στην ιστορία οποιουδήποτε έθνους. Για παράδειγμα: Όταν ο εβραϊκός στρατός επέστρεψε από μια αποστολή λεηλασίας και φόνων, η περιγραφή έχει ως εξής (Αριθμοί, 31: 13-18):

Καὶ ἐξῆλθε Μωυσῆς καὶ Ἑλεάζαρ ὁ ἱερεὺς καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες τῆς συναγωγῆς εἰς συνάντησιν αὐτοῖς ἔξω τῆς παρεμβολῆς. καὶ ὠργίσθη Μωυσῆς ἐπὶ τοῖς ἐπισκόποις τῆς δυνάμεως, χιλιάρχους καὶ ἑκατοντάρχους τοῖς ἐρχομένοις ἐκ τῆς παρατάξεως τοῦ πολέμου, καὶ εἶπεν αὐτοῖς Μωυσῆς· ἵνατί ἐζωγρήσατε πᾶν θῆλυ; αὗται γὰρ ἦσαν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ κατὰ τὸ ρῆμα Βαλαὰμ τοῦ ἀποστῆσαι καὶ ὑπεριδεῖν τὸ ρῆμα Κυρίου ἕνεκεν Φογώρ, καὶ ἐγένετο ἡ πληγὴ ἐν τῇ συναγωγῇ Κυρίου. καὶ νῦν ἀποκτείνετε πᾶν ἄρσενικὸν ἐν πάσῃ τῇ ἀπαρτίᾳ, πᾶσαν γυναῖκα, ἣτις ἔγνω κοίτην ἄρσενος, ἀποκτείνετε· καὶ πᾶσαν τὴν ἀπαρτίαν τῶν γυναικῶν, ἣτις οὐκ οἶδε κοίτην ἄρσενος, ζωγρήσατε αὐτάς.

Αν αυτή η περιγραφή είναι αληθινή, τότε ανάμεσα στους απεχθείς κακοποιούς που ντροπιάσανε το όνομα της ανθρωπότητας σε όλες τις περιόδους του κόσμου, είναι αδύνατον να βρει κανείς χειρότερο από τον Μωυσή. Ιδού μια εντολή να σφαγιαστούν αγόρια, να κατασφαγούν μητέρες, να βιαστούν κόρες.

Ας μπει οποιαδήποτε μάννα στη θέση αυτών των μανάδων, με ένα παιδί δολοφονημένο, ένα άλλο έτοιμο να βιαστεί και την ίδια στα χέρια του εκτελεστή. Ας μπει μια οποιαδήποτε κόρη στη θέση αυτών των κορών, να προορίζεται να βιαστεί από τους φονιάδες της μάννας και του αδερφού. Ποιά θα ήταν τα συναισθήματά τους; Είναι μάταιο να προσπαθούμε να επιβληθούμε στη φύση, γιατί η φύση ακολουθεί πάντα την πορεία της, και μια θρησκεία που κακοποιεί όλους τους κοινωνικούς δεσμούς είναι μία ψευδής θρησκεία.

Μετά από αυτή την απεχθή εντολή, ακολουθεί η περιγραφή της λείας και ο τρόπος διαμοιρασμού της -και εδώ είναι που η ανοσιότητα της υποκρισίας των ιερέων αυξάνει τον κατάλογο των εγκλημάτων της. Στίχοι 37-40:

καὶ ἐγένετο τὸ τέλος Κυρίῳ ἀπὸ τῶν προβάτων ἑξακόσiai ἑβδομήκοντα πέντε· καὶ βόες ἕξ καὶ τριάκοντα χιλιάδες, καὶ τὸ τέλος Κυρίῳ δύο καὶ ἑβδομήκοντα· καὶ ὄνοι τριάκοντα χιλιάδες καὶ πεντακόσιοι, καὶ τὸ τέλος Κυρίῳ εἷς καὶ ἑξήκοντα· καὶ ψυχὰι ἀνθρώπων ἑκκαίδεκα χιλιάδες, καὶ τὸ τέλος αὐτῶν Κυρίῳ δύο καὶ τριάκοντα ψυχαί.

Εν ολίγοις, οι περιγραφές που περιέχονται σ' αυτό το κεφάλαιο και σε άλλα σημεία της Βίβλου, είναι πολύ φρικιαστικά για να διαβάσει η ανθρωπότητα ή να ακούσει ένας αξιοπρεπής άνθρωπος, γιατί όπως φαίνεται από το στίχο 35 αυτού του κεφαλαίου, ο αριθμός των γυναικόπαιδων που παραδόθηκαν για βιασμό ήταν 32 χιλιάδες.

Ο κόσμος, σε γενικές γραμμές, δεν ξέρει για την κακία που υπάρχει στον υποτιθέμενο λόγο του Θεού. Έχοντας μεγαλώσει με τη συνήθεια της πρόληψης, θεωρούν δεδομένο ότι η Βίβλος είναι αληθινή και αγαθή· δεν επιτρέπουν στον εαυτό τους να αμφιβάλλουν και μεταφέρουν αυτές τις ιδέες τους για την φιλευσπλαχνία του Μεγαλοδύναμου στο βιβλίο που έχουν μεγαλώσει πιστεύοντας ότι είναι γραμμένο με την εξουσιοδότησή του. Θεέ και Κύριε! Είναι τελείως διαφορετικά τα πράγματα. Είναι ένα βιβλίο με ψεύδη, κακία και βλασφημία, γιατί τι μπορεί να είναι μεγαλύτερη βλασφημία από το να αποδίδει κανείς την κακία του ανθρώπου σε εντολές του Μεγαλοδύναμου!

Πηγή: Αποσπάσματα από το βιβλίο «Η εποχή της λογικής» - Τόμας Πέιν (μετάφραση onthewaytoithaca.wordpress.com)